

ning. Her nævner jeg Industriens Stilling. Hvad vilde det betyde for det danske Forbrug, hvis Sukkerindustrien i Danmark havde faaet Lov til at udnytte den Chance, Krigen skaber, sammen med den Del af Landbruget, der er knyttet til denne? Det har den langt fra faaet Lov til. Det samme gælder i nogen Maade Læderindustrien, det samme gælder i høj Grad Kornhandelen i Danmark. Havde de haft frit Spillerum, vilde det have skadet det danske Landbrug for mange Millioner og have bragt Dyrtid i høj Grad. Hvis der skulde have været fri Handel for Landbruget og andre Stænder, saa er den Udtalelse berettiget, at de Summer, det vilde have kostet den danske Statskasse, vilde have været uoverkommelige og umulige at inddrive ved Skatter.

Jeg vil dernæst tale et Par Ord om Regeringens Hude- og Læderpolitik i Forbindelse med Navnet Ballin & Sønner. Det ser ud, som om det ærede Medlem endnu vil fremsætte en Paastand, som kunde antyde, at Dispensationer og lignende paa dette Omraade skulde medføre nogen som helst økonomisk Fordel for den enkelte Mand. Jeg vil ogsaa udtale mig derom, fordi dette Spørgsmaal nu i en Del af Pressen bliver aktuelt. Jeg ser, at en Tale af Forstander Madsen-Mygdal er optrykt i en Del af Pressen, og denne Tale er paa mange Omraader fuldkommen vildledende. Jeg vil ogsaa gøre det, fordi der har eksisteret og vist endnu mange Steder i Befolkningen eksisterer en Opfattelse af dette Forhold, som er fejlagtig, og det giver mig Anledning til at prøve paa at gøre Rede for, hvad der er sket paa dette Omraade. Jeg havde med den Sag at gøre som Medlem af det Udvalg i Prisreguleringskommissionen, der har været nedsat om denne Sag.

De Paastande, der i lang Tid, jeg synes alt for længe, har været fremme om Regeringens saakaldte Læderpolitik, har været udtrykte paa den Maade — jeg skal i denne Forbindelse nævne Fru Marie Lassens Udtryk — at Regeringen har udstedt Eksportforbud for Huder, og det har bevirket, at Landmændene har tabt 20—30 Kr. paa hvert Kreatur, medens Ballin & Sønner har opkøbt Huderne og faaet Dispensation og saa ved Dispensationen tjent overordentlig meget. Det vilde naturligvis være en meget kedelig Ting, hvis det var saaledes, men det passer selvfølgelig ikke. Efter at man i Landbruget har fremsat denne Paastand i lang Tid, har man endelig opdaget, at billige Huder, fremkaldt ved et Eksportforbud, har intetsomhelst med det danske Landbrug at gøre i økonomisk Henseende. Det er muligt,

at det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) ved, at man paa det daværende Tidspunkt havde en Eksport her fra Landet, som androg 80—90, ja over 90, pCt. af samtlige Kreaturer i Danmark i levende Tilstand, og det ærede Medlem vil sikkert ogsaa vide, at alle de levende Kreaturer gaar ud af Landet med Skindet paa, og naar de gødet, vil den Pris, der gives ved Eksport for de 90 pCt., nødvendigvis bestemme Prisen for de øvrige 10 pCt. Det er saa sikkert som noget. Derved bliver en lav Hudepris i Danmark et Forhold mellem Slagterne og Kødforbrugerne, men det har ingen som helst Indflydelse paa den Pris, som Landbrugerne faar for deres Kreaturer. Den Paastand er grebet ud af Luften. Den lave Hudepris er kødfordyrende, naar der skal konkurreres med den Eksport af Kvæg, som vi har, og da Kødet under de daværende Forhold var Luksusforbrug, synes jeg, at man som Landbruger ikke maa protestere paa sine egne Vegne, men paa Millionærernes Vegne, som jeg er overbevist om paa det daværende Tidspunkt var de største Forbrugere af Oksekød i Danmark.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at denne Eksportbestemmelse med Hensyn til Huder ganske rigtig medførte en Opsummering af denne Vare i Landet i det første halve Aar, efter at Eksportforbudet var udstedt, og det af mange Grunde. For det første var den hjemlige Industri ikke i Stand til at benytte hele det Raavaremateriel, der da blev stillet til dens Raadighed, og dels var Huderne paa Grund af deres forskellige Arter ikke alle anvendelige i den hjemlige Industri. Den hjemlige Industri tog da de Hudesorter, der passede for denne, medens Hudehandlerfirmaerne i Danmark maatte ligge inde med Resten af Lagrene, som var uanvendelige og usælgelige i den danske Industri.

Det, der skete ved den eneste Dispensation, der blev givet, var, at ikke Industriens Repræsentanter, men de Hudehandlerfirmaer i Landet, som laa med disse Lagre, der var fremkommet i det væsentlige paa Grund af, at de fra de store Eksportslagterier i Landet havde købt Huderne paa Aarskontrakt til den Pris, der hver Uge dikteres paa Hudeauktionen paa Københavns Kvægtorv, maatte oplagre disse Huder baade 2—3 og 4 Maaneder uden at kunne afhænde dem. Det betød, at for dem var det Ruin, hvis Eksportforbudet skulde oprettholdes og Huderne blive ødelagt, uden at de kunde anvende dem herhjemme. De fik altsaa Dispensation fra Hudeeksportforbudet paa følgende Vilkaar: De Hude-